

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 59Ek/1891/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka, advokátka zapísaná v Slovenskej advokátskej komore pod č. 1298, sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 59Ek/1891/2025. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov a priznal jej finančné zadosťučinenie 3 000 eur.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 16. júla 2025 domáhala ako oprávnená vymoženía 13 700 eur od povinného Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a to na podklade exekučného titulu, za ktorý označila rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 5. 9. 2024 vo veci Petejová a Pjonteková proti Slovenskej republike.
3. Sťažovateľka tvrdí, že do podania ústavnej sťažnosti okresný súd neurobil v predmetnom exekučnom konaní žiaden úkon a zostal vo veci absolútne nečinný. S poukazom na § 53 ods. 1 Exekučného poriadku uvádza, že zákonná lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi uplynula 31. júla 2025. Domnieva sa, že touto absolútne bezdôvodnou nečinnosť súdu je jej bránené dosiahnuť nútený výkon svojej peňažnej pohľadávky.

4. Pred samotným predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd vyzval okresný súd na sprístupnenie elektronického súdneho spisu, ktorý sťažovateľka navrhla pripojiť ako dôkaz v konaní. Tiež vyzval súd na vyjadrenie k samotnej ústavnej sťažnosti, z ktorého vyplýva, že sťažovateľka pred jej podaním nepodala predsedovi súdu sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Zo samotného spisu je zrejmé, že okresný súd uznesením z 5. februára 2026 právoplatným 10. marca 2026 zamietol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie, keďže nie je osobou, ktorá je oprávnená domáhať sa plnenia z exekučného titulu, a teda nie je aktívne vecne legitimovaná v predmetnom konaní.

5. K vyjadreniu súdu je pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá prezentovala právny názor, že Exekučný poriadok síce ustanovuje lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale táto lehota je normovaná len pre prípad pozitívneho rozhodnutia o návrhu. Súd má teda povinnosť vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Ak však preskúmaním návrhu zistí dôvod na jeho zamietnutie, ako tomu bolo aj v predmetnej veci sťažovateľky, zákonodarca nestanovuje žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia.

6. Zákonná sudkyňa ďalej podotkla, že v predmetnej veci išlo o právne a skutkovo náročné konanie. Sťažovateľka sa totiž domáhala svojho práva na základe rozhodnutia ESLP, t. j. cudzieho rozhodnutia, ktoré nie je bežným exekučným titulom a pri jeho posudzovaní bolo potrebné zistiť a následne dôsledne posúdiť relevantnú právnu úpravu. Zdôraznila, že exekučný titul, ako aj ďalšie rozsiahle prílohy návrhu sťažovateľka predložila len v anglickom jazyku, čo vyžadovalo dlhší čas na oboznámenie sa s ich obsahom, a tým aj samotná sťažovateľka ovplyvnila dĺžku konania. Aj keď pripustila, že postup súdu bol nesústredený, keďže rozhodnutie vo veci bolo vydané až s odstupom niekoľkých mesiacov, vyjadrila presvedčenie, že prietahy nedosiahli ústavnoprávnu intenzitu.

7. Navyše súd upriamil pozornosť na tú podstatnú skutočnosť, ktorá je zistiteľná z webového sídla ESLP a na ktorú sa sama sťažovateľka v návrhu na vykonanie exekúcie odvolávala, že v čase podania samotného návrhu na vykonanie exekúcie si musela byť vedomá, že ESLP ako pôvodca titulu ešte predtým začal revíziu konania. Táto skutočnosť musela byť sťažovateľke, prihliadnuc na to, že je osobou s právnickým vzdelaním, u ktorej sa dôvodne predpokladá, že disponuje dostatočnou obozretnosťou, dobre známa, keďže ju ESLP vyzval listami z 31. januára 2025 a 3. apríla 2025 na predloženie pripomienok. Tým podľa názoru okresného súdu nebol splnený základný predpoklad na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, keďže sťažovateľka sa v čase podania ústavnej sťažnosti nenachádzala v stave právnej neistoty.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že nečinnosťou okresného súdu v exekučnom konaní, ktorého postup nesmeruje k odstráneniu jej právnej neistoty ako oprávnenej, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jej v bode 1 označených práv.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, IV. ÚS 90/2010). Z toho vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam identické.

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

12. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (IV. ÚS 221/05, I. ÚS 96/2011).

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

14. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, rozhodovanie o návrhu na vykonanie exekúcie tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti civilných súdov. Napadnuté konanie, čo treba uznať, bolo z právneho hľadiska komplikovanejšie, keďže ako správne

podotkol okresný súd, bolo potrebné preskúmať netypický exekučný titul, ako aj s ním súvisiace revízne konanie pred ESLP. Aj táto objektívna skutočnosť prispela k predĺženiu konania.

15. Z daného priebehu napadnutého konania nevyplýva, že by k vzniku zbytočných priesťahov prispelo správanie sťažovateľky, aj keď, ako zdôraznil okresný súd, predloženie exekučného titulu a príloh v anglickom jazyku tiež prispelo k predĺženiu konania.

16. K samotnému postupu súdu v napadnutom konaní treba uviesť, že toto začalo podaním návrhu sťažovateľky 16. júla 2025 a vo veci bolo rozhodnuté 5. februára 2026 (krátko po podaní ústavnej sťažnosti). Keďže súd potreboval na svoje rozhodnutie o podanom návrhu komplexne vyhodnotiť predložený exekučný titul, časový úsek v trvaní siedmich mesiacov, v ktorom toto rozhodovanie prebiehalo, nemožno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za konanie poznačené zbytočnými priesťahmi. Na druhej strane sa však nemožno stotožniť s tvrdením súdu, že sťažovateľka sa nenachádzala v stave právnej neistoty, keďže sa na súd obrátila so svojím návrhom a legitímne očakávala, že o ňom bude v primeranej lehote rozhodnuté, čo sa napokon aj stalo.

17. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, II. ÚS 600/2017, III. ÚS 638/2017). Ústavný súd už tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priesťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

18. V nadväznosti na uvedené a vzhľadom na to, že vo veci sťažovateľky už bolo (v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti právoplatne) rozhodnuté, ústavný súd v súhrne konštatuje, že neidentifikoval dostatočné dôvody, pre ktoré by konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti bolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť bola vyhodnotená ako zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ako celku bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších návrhoch uplatnených v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu